



ÖLÜKGE BÜYÜ YECEGİZ -
GÜLEN KIZIN ÖYKÜSÜ ---

SEMRA BAŞYİĞİT

Uzaklardan gelen bir usultuyla havalandırmaçı et-
tim kurulumu ses dalgaı - dalgaı geliyor. Ama sesizlik - sıldan
gelen seslerden bir türü ne olduğunu anlamak mümkün de-
ğil. Önce sesit, sonra Semra, sonra Başyigit kelimeleri yarı
kılanıyor. Aralardan da aral-ardına göküştürü sesleri o öf-
keli bir dengi duyuluyor. Bir daha, bir daha...

Önce sessiz bir öfke ile oturuyorum duvar dibine.
Klim, mercek, nasıl özleştirilip sesleri ucuşuyor havada. Kula-
ğım orada ama beyinim uşuluyor. Biliyorum ki öfke, biliyo-
rum ki artık vakit gelmişti. "Biter mi bu arılar" diye soruyo-
rum kendi-kendime, "Yok" diyorum "Yok bitmez bu arılar.
Onlar bize bunu yaptıkca, böyle yaparlar dayattıkca, bizler
hep böyle öleceğiz." Ama sınıtı varıyor bu halim. Sente bahı
yorum 17¹⁵ kalkıp havalandırma beyinim vaktalantıya başlıyo-
rum.

O an cehennimlik öfke - gurur her şey is içedir. Öfke
le anlarda kimse çok şey konuşmak istemez. Konuşan da kula-
cımlarla konuşur. Çünkü duygu dünyasına alınmıştır o an.
Tanıyanlar; tanıdığı olanın mutluluğunu - gururunu yasar-
lar, tanımayanlar ise; kula sorularıyla cevap ararlar özle-
mek istediklerinde.

Vaktalantım. Ama iste o sınıtı gelip abkü bir kez
üstüne. Acaba gelip mektuplarını, ona ilişkin anlatımları, anı-
ları mı düşünür? Yok yok diyorum ama bir kez tahildi iste

aklıma. Artık okuyunca haklar rahat edemeyeceğim. Nite de ses
sıca duvar dibine yansır, cümelliyorum. Tutuyorum kendimi.
Oysa daha yeni mektubu gelmişti. Hali ilkokul, Ümitte...

Mukarı alıyorum ama kafamda acaba mektupları mı oku
sam düşünceyi oluşturmaya devam ediyor. Yazgıcağı, vuruyorum
kendimi vaktiyle. Dalıyorum yıllar ötesine...

- Abi jüriye için var
- Kim?

- Semra adında bir bayan arkadaş. Büro muhabiriyim.

- Tamam Başol. Birazdan gelirim.

20'li yaşlarında genççe bir bayan arkadaşla kabınlar
de karşılıklı oturmuş buluyorum kendimi. Tanışıyoruz. Tanış
yoruz ama yeni tanışmanın karşılıklı resmiyeti ve sessizliği
üstünde. Sonra konuştukça, dağınıkça yıllar ötesini konuşur. Ebu
len yüzü, parlayan gözleriyle. Bursada ortada pek kimseyle
katılmadığı dönemle burayı açık tutmuş olmanın, biri temsil
etmiş olmanın mutluluğunu yaşıyor. Ama doğayla, ama en son
de cümlelerle dönülüyor bunlar dudaklarından. Anlatıyor, anlatı
yor...

Ne çok şey konuştuk Semrayla. Ne ne çok şey anla
tıldı ona dair. Dolu-dolu yaşattığı ve dolu-dolu yaşattığı
tı. Defterim ona dair anlatımlar, anılarla dolu ... Gevrekliyorum
sayfaları.

"Biliyor musun? ... 1993 yıllarında bir gazetede rastlayıp

tanıdık demiray. Masıfı olan diğer gazetelerden kutlanı aygılı yoredu. Neşeli ama sımarık değil, pek konuşan olmayan, utan gas, sessiz sahin mızgılı bir "ufaklık". Ama hep gülümseyen bir yüz.

Örtak tanıdıklarımız olanı nedenleriyle rastlaşmalarımız, avucumuz ortan yasında olanı nedenleriyle de ortak sohbetleri miz daha kolay oluyordu. Bilemezden elbette! Gözleminin önü de, gelişimini birer izleyeceğim bir devrimci yaşamı başlıyordu. Sohbetler artık yavaş yavaş sorunlara -dertlere kayıyor, hep ilgiyle dinliyor, öğrenimlerine pasırıyor, şarışırken daha çok, daha çok öğrenmeye alışıyordu. Bu arada Kurtuluş'a daha sık gidip -gelmeye başlamış. Okuma grubu, folklor, türkü gruplarında yer almaya başlamıştı. Artık yazmanın içinde de birim aradımın bir dilsisi oluyordu... →

Lise yıllarından hatıranınla doğru yol alacağı de edüncülüğü böyle başladı demirayın. Dürünün kendine biçtiği kullupları ellerinin tersiyle itip, yeni bir yaşamın kollarına bir rahirken demiray, değışip -denüşmekte, kaygısıyla bitenler mızgılıdır.

"97 yılı... Bir piknikteyiz. Yar Bursa Kules... Piknik alanı çok güzel, epeyce kalabalık. Ben yalnız gelmişim ilke den... Eşyalar piknik alanına yerleştirildi. Dürünlemler ya pildi...

O an biri gözüme takıldı. Nereye baksam orada. Her yarıta koşuyordu anlayacağımız. Duruldukte neşe sağıf, iş leri derleyip -toparlayan o...

Bir yarıdan da müzik aletleri ve ses düzeni ayar

katılıyordu. Az sonra da mikrofondan sesler geldi. O yerinde bir vakıfa durmayan, istekleri düzenlenmeye uğraşan genç bayan dinde koltuk devinimle müzik grubunda.

Müzik grubunun adı: Ercep Yarımada... Arada devinimli biranıp halleden bir ucuna katılıyordu. Coshusu, nesesi ve halleden ahenisiyle insanları costuruyordu.

Az sonra bana doğru guldüğünü fark ettim. Pihnikte beni çok tanıyan insan yoktu. Evli, yanına oturdu.

'Türküba, bun Demira, deyip elini uzattı. Bir an böyle ke kaldım. Çok samimi ve rahat davranıyordu. Elini uzattım, tokalaştık. Tokalaşırken sanki bir çekim gibiydi, eli mi dikmişti. Evliğin gözlerinin içi gülüyordu.

'Sen niye burada oturuyorsun, hadi halaya...'' de miiz mi? Demirle kalırdı, elimden tuttuğu gibi kaldırdı. Ve bekledi ki halaylayım, halayın başında da Demira...

Türküler, halaylar ve yavaş derken Demira yine yanına geldi. Bir süre sohbet ettik. Yavaşındaki sesi ve inancı her sözü, hareketiyle gösteriyordu Demiramız.

Calıyordu. Tamballığı sevmezdi. Cavilelerle karışık diğ kartlıydı. Konuştuğu insanları pür-dikkat dinleyip böyle çok baxet ederdi. İnsan gözlerine bakınca, gözlerindeki ışık yüle göre karardı. "

Her yerdeki Demira. Değişip-dönüşmekte, rasil olma sı guldüğünü bilen, ihtiyaç neredeyse oraya nozar, mücadelelerin ihtiyacı duyduğu yeri tereddütsüz benim obdurandı.

"Kurtulus temsilcisi tutulmuş da büro bos kaldığında ilk açışların, büroyu aak tutmaya, işleri toparlatmaya

çalışan aydu. Bir kaç gün sonra işyerine geldi. "arkadaşım" ilişkisi arıyordu, insanlara ulaştırmaya çalışıyordu. Ve sessiz ve clasiz emna birdele yanıp-tutuşarak başladı Bursa yollarını da dolandırmaya. Nöbeti devraltı bile çıktı. Kimde olsa bu işi sen yap demedeki sorumluluk hissedip omuz vermişti? Sahiplenmişti hernecekle tam bir doğallıkla. Artık kah hapıs hante yollarında, kah hangarın bahçesinde, kah mahallelerde, tüm devri geçerken yerlerdeydi Semra. Ve herkeş tam bir doğallıkla herkeş kabulleniyecekti onu..

İmiş doğru yatağını bulmuş, açılmamaktadır bu yük devrişlere doğru. Ortamında yer aldığı hangarın, sushun utançca Semra'nın yerine, yeri geldiğinde asılmaz battık gibi sepaşlığını, tanırsız Semra çıkar kalıtırız.

"Bir düğün. Ortak tanıdığımız arkadaşlarımızın düğünü. Tabii v'da orada ve bir türkü grupları var. Onlar da düğüne gelen misafirlere hangar türhalelerinden bir de şlet sürülecekler. Düğünde daha önce Bursa'da sorumluluk alan ama daha önce inşaat ilişkilerimizin bile kesildiği bir "camur" da var. Eh! onun için tam fırsat. Detalık boş! Semra'da acemi. (Semra'yı bize tanıdıklarından biri aslında) fırsat bu fırsat herkeş bostuktan istifade edip, yine kafı kaldırıp yılanlık yapacak ahılınca. Semra'nın etrafında obaları duruyor esile beraber. Ve bir ara Semra yeri yarıyor. Özüm kulağım düğünün başından beri o'nda, ve şimdi Semra ile o'nda.

- Semra nasıldın? Haber? Konuşalım biraz. Senin le konuşacaklarımız var. Herş de devrili.

-Bizim denizle konuşacak hiç bir şeyimiz yok. (Sert bir ses ve sert ama sert bir bakış)

-Ama denizi dinle bak örneğin..

-Dustlarını ve buni sahataz ediprountelaha da sert-ayrıl buradan! "

Ust üste alınan darbelerden dolayı zayıflattığı, ilişkilerinde oldukça esnediği bir örgütlenmenin içindeki Semra.

Her olayı habulletenlerin, bunlarla yetinmenin cesurunda boş bir köpek çekimden fahi yaktır. Bu yanıyla hem bu tabloyu deşistirmek, hem de ihtiyacı duyulan yönetici tipi, birer kendisi olmak zorundadır.

"Sabah geliyor, cebimde hiç kuruş yok. Ama o yine yollarıda. Bir kaç gün sonra bir sahil kasabasında buluyoruz. Zindanlar herşeyi, katliamları yüz-yüzü. Altında esnik bir cemaat var. Bir sonraki yetkisini yerine getiriyoruz. Ne benzerimiz bitiyor. Uğru buluyoruz bunun parçasını. Dağlarda doluyoruz, arız. Bunun anlamı hepimizle' diyor. 'Her şeyi, terleler insanı oldu. Her sohbet eder, her kararını zı dayıruruz! Halkın cömertliğinden emir, hiç kuruşu yok, biliyor ki odamı varıp yanına gittiğinde tarlada çalışanlar, mutlaka ihtiyacı buluncaklar sohbetle beraber. Bu bir zım zıdırizimiz, jörensizimiz. Böyle bir işi yere uğruyoruz. Köylükte yetiyoruz.

Erkekler boya nelerden buluştuk, o kadar çok konuşacak şeyi? Bir kaç gün sonra ilk emrimi isitiyorum oğları. Böylece bir işi geçiktirip beceremiyoruz, ihtiyacı yok.

Kıyasıyla elastikiyor, azarlıyor. O artık komutan.

Evde böyleler demir. Artık usta bir yönetici komu-
tandır. Nerecek, nasıl davranacağını, kimle ne ucaabileceğini,
insanların sınırlarını nasıl zorlayacağını iyi bilen bir
Patti - cephelidir. Durumları - benzerimaya, ilkelere - köylere
nitte çalışmalarını örgütleyen, yeni yeni ilişkiler yaratandır.

"2000'de Balıkesir'e gelmişti, görsel olarak mükemmel
olmuştu. Ama sonra TAYAD kompanya sürecinde köy köy ge-
zildi. Köylüler bizi genel anlamda iyi karşılıyordu. Uzun bir
süredir, köylere tam olarak ulaşılmamıştı. İnsanların bize
gösterdikleri ilgi jürülmeye değerdi. Kimi sofrasında yer
acıyor, kimi daha başka yerlerde bulunuyordu. Yardım
etmekte öte çesitli etkinliklere jürüldüklerimizde oluyor-
du.

Demir'in etisi çok - sevik jürüldü yolda, bayığı
canlandırmıştı bir çok yer. >>

Bölgede, çalıştığı her yerde, her insanımızda dem-
r'in izleri jürülür. İtencisi, doğallığı ve her an taşıdığı
güler yüzü. Güven veren kararlılığı halkla ve jürüldükleriyle
kurduğu ilişkiler, jürüldü başlara dönüştür. Aramaları, soruları, bek-
lentileri, sevileri ve örneklere olmaktadır.

"İnceye getirildi demir. Çok sık geldiği için bir çok
insanımızı tanırdı. Onu tanıyanlar, özellikle de aile ilişkilerimiz
çok severlerdi.

Bir ara olukları uzun bir süre ilceye gelmemişti.
Ailelerimizle birlikte misafirlerdi Evde yaşlı bir tayre vardı.
'Kızım nerecek, niye gelmiyor?', demez mi, şaşırıyor! Kimden

bahsettigini anlayamamıştım.

"Hani güzel güllü bir kızın gelirdi ya, o sandı ne den geliyor kas zamanıdır..", diye sordu yaşlı tayzemiz. Yaşlı tayzenin oğlu da okula gidi. Semra'nın bahsettigini söyledi. O gün Semra'nın insanlar üzerindeki etisini, kendini sevdirip kabul ettirmesini çok iyi görürdü.

Yaşlı tayze, bizim kız, bizim kızımız diyorodu. Semra'ya. Ne söylerken böyle iken, böyle anlattığı söylerodu ki, o an Semra'nın orada, o ortamda olmasını görmek isterdik.

Bir süre sonra beraber aynı eve gittiğimizde tanıştık. Tayze, Semra'yı sanki çocuğu gibi seviyor, öpüyordu...

Karabatak dediğim Semra'ya. Hiç olmadık araba ve yolda çıkarıldı karıştıra...

Bir anıyı eve dönerken birden önüme atılıp hayırdı. "Ben geldim!.., çok oldum! Nereden geldin demeye fırsat vermeden kolundan tutup sarstı; 'Hayey, hayeli kendine gel. Bana Karabatak dersen ben de Karabataklık yaparım. Böyle anı den karına akip yürüğünü ağzına getiririm, dedi. Birkaçten de yürüğünü ağzına girdi. Onu görürüzümte çok sevmişim..."

Öyledir Semra, halk ilişkilerimizden yoldaslarımızın den birlikte çalıştığı her insanda bıraktığı izler gibi, çok sıradan insanlarda da çok çabuk izini kurabiliyekte, ethileyebilmektedir. Çünkü hiç bir şekilde farklılığını hissettirmemekte, onların biri olabiliyekte, dünyalarına girebiliyebilmektedir. Akıttır, içtendir. Davranışlarındaki doğallık ve rahatlık bazen "elestiri" konusu da olur. Ama bilimiz, doğallığı ve rahatlığı halkın inancı ve bağlılığıdır, halkın biri olmayı basarmasındandır.

"Semra çok dolastığı için çok acıdırdı. Ama severdi
 gurcukları yemek yapmayı. Arkadaşlarının biri bir gün hindi
 "Her gittiğin yerde benim deyim" diye. Önce kızardı, "ama ben
 acıdıyorum" dedi. Gurcukları gittiği yerde evde ne var ne yok
 bilirler / tabii. Sonrasında zavıfların programına alınmıştı. As
 larda doğallığıyla öyle acıdik kaynarıyordu ki. Semra bu ko
 nuda çok iyiydi gurcukları.

Bir gün birlikte otobüse bindik. Öyle acıdik, yorgunluk ki...
 Koltuğa yığılılık ihtimizde. Ayaklarını koltuğun altına ceptikutu var
 altına. Kutu açınca kokor çokopras oldu, aenti işine baktı. Semra
 için gönlere işi işi paraları ama güllüyoruz. Semra'nın bir gününü
 yok ki o uğramışta da onu buluyor zaten. Semra "alalım" di
 yor, ben "ayıp olur" diyordum. Sonra muavinin gelmesi kutuyu al
 maya, tepimiz çok hostu ama ihtimizde "vermeyiz" dedik. Tu
 canın güldü, bizimle anlaşıma yaptı. Ertirüp dergitti, gurkiye ka
 lanların hepsini biz aldık. Tu canın epey güldü ama arada kah
 ve de getirdi bize "iyi gider" diye.

Öyle işte bizim halkımız. Akıllı olan insanı seviyor..

İşte bizim Semra'nın kumpu. Aralarında oldu-oldu yaranmış
 bir hayrat ve bir ömre bedel anılar demeti bıraktı. Hepsini gü
 len kızın ömründen bir parça, Arabulu insanın güzelliklerini
 ayıracı gibi. Anılar arasında doluşturma, her yeni sayfada,
 yeni bir sayfa karıştırmaya devam ediyoruz.. Bizimse gördü
 habirelerinde ilk tanıştığımız o haliyle hep anılarında haldeli.
 Etkilen yüzü, parlayan gözleriyle, yalnlığı ve sevgisiyle gö
 rdü bahçemize taht kurdu.

Sonrasında her dersemde dergitemen ziyaretlerimiz

olarak bulduk karşımıza onu. Gün geldi dışarıda serbest-
soluzumuz oldu, gün geldi ihtiyaslarımızı karşılayan, bize
sahip olan oldu.

Bir dönem yuğurluğunun yanı sıra Bursa'da yerel
bir radyoda haftada bir program yaptı. Bu programlar ço-
ğunlukla Sadırlık, Detaylar ve obsesyon hapishanelerde il-
giliydi. Program anıti geldiğinde bir tüm radyoları toparlar
güncellik barına. İlk dönemler çok heyecanlıydı sesli, mekani
ise sif bir dinliyor oluşturdum. Ziyaretlerinden birinde
ifade eder bunu. Böyle, hep yanımlayalı Özcan de tartı-
sırdık. Her yeni faaliyetlerde ufkunda yeni pencereler açılır
di dünyamızda.

- Tamam, bu anlattığınız güzel semer. Ki daha önce
de hep olmasi gerektigi gibi susma haklarını kullanıyor
jüdeğinde. Ama biz bundan öte bu jüde, dinamikleri örgüt-
lenmeye ve ilişkilere nasıl taşıyacağımızı düşünmek zorunda
değil miyiz?

- Evet, ama, ben hiç böyle düşünmemiştim.

Biz biliyoruz ki bu semeranın kafasına tahkim bir
sorudur artık. Ve bunu nasıl yapacağımızın adımlerini ara-
ştıracağız.

Sonra bir gün semeranın da tutuklandığını ve
Üstariye Hapishanesinde olduğunu haberini aldık. Ve kısa
bir süre sonra sokaklara döndüğümüz... Ama artık jüde
pazır oluştuk. Ancak aileler aracılığıyla selamını alıyor,
selamlarımızı jüdeyorlukt. Ve bir daha da jüdelemeye
cehtik. Fakat biliyoruz. Semer hep yanımlayalı. Bize

Karşı olan duygusallığı, hapishaneleri onun gözünde farklı kılmıstı. İste böyle geldik 19 Aralık sürecine...

Onlar dışarda, biz içeride hücrelerdeydik. Bir arada olmamak ta, görüşmesek te direnişin ortasında buluştuktuk. Devrim yerindeyse canını dişine takmış, vargüceyle direnişi büyütmeye çalışıyordu. İhtileri adınılıyor, dernekleri doluyor, geleceğimizi kararmamanın imkanını taşıyordu.

Çok geçmeden 19 Aralık operasyonunun bir hafta sonlarında Semra ve bir grup arkadaşın burunda tutuklanmalarını öğrendik. Önce Burun E Tipi hapisanesine karula cakkılar, ardından da hıul bandını kullanarak Karıta Hapishanesine...

Tutsaklık, Demiralin katırlanlığı uzanan bir süreç son etap, ölüm davası ise karulanacak zafardır. Tutsaktır ama yine mutlu, yine olması gerektiği gibi moral yüksek, dolu-dolu yarasızdır. Büyük hayalleri, geleceğimizin o güçlü günlerini düşünmektedir.

İlk tutuklanışımızda Burun Hapishanesinde bizim bir sohbetimiz olmuştı, size anlatacım. Bu hayallerimiz ne zaman aklımıza gelse gülerdik. Hapishaneye götürüldüğümüzde önce adliyle aynı hüsusta kaldık. Sonra bizi ayrı bir hüsusa aldılar. E Tiplerini biliyorsunuz. Küçük bir hüsusa, dört ramza. Altta Hülya abla yatıyor, üstte Semra. Hülya Abla'nın hemen yanındaki ramzada altta ben, benim üst ramzada Fidan...

Hülya Abla uzanmış dinleniyor. Biz de Semra ile arızar sohbet ediyoruz... Semra bana diyor ki: 'Değüstse

ne o zaman birlikte çocuklarımız oluyormuş, birmihiler kosa kosa sana geliyorlardı. Züleyha Teyze, Züleyha Teyze anne min batabaları bitmiş, senden biraz borba istiyor..."

Aslında biz o ara Jemal'inun kınlarını tartışmış tık. Saha yaptık, biraz da hayallerimiz iste. Meğer Hülya Ab la biri dinliyormuş, kafasını kaldırdı bastı kaktırmayı, 'ilahi şunların hayallerine bak' diye. Biz o zamana ka dar elatmış sohbet etme. Sonradan durumun farkına vana ca biz de güldük. Ama utanmış da tabii! Hayallerimiz... Hayallerimizi sadece davranışlar gerçekleştiriyor demistik. Sattıyla belki hisler ayrı oluyacak ama bu güzellikler yasanacak. Kiti bilir belki de izleyip gülmüşüyor olacağız bizler... "

Evet, hayalleri, kazanılacak zaferleri vardı. Sattın. Ne işkenceler, ne tutukluklar inancından bir millet sa zıtlanır onu. Hep kararlı, hep kazanılacak zaferin sonsuz inancı içindeydi.

"Tutuklanıp hapishevneye getirildiklerinde subayların bir tanesi Jemalimize 'Al iste bittiniz' der. 199 Aralıkta kaş tekerlekli Jemalimiz ise gayet sakin bir ses tonuyla 'Hayır, hayır her şey daha yeni başlıyor' der. Ne kararlı cidiy larla ninge yel alır. Subay ne cevap vereceğini sasırır."

Kartal Özel Tip Hapishanesinde, Ümitliye'de kosa bir ednem birlikte kaldığı yoldaşlarımız arasında. Artık ahkâşitlere yöhlenmiş belamlarını alacaktık.

Santler geçmiş... defter sayfalarının arasında dola rıp durmaktayım. Anılar, anlatılanlar... her biri katkımcaanlık

Yolunda usulca tarihte not dökülmüş...

xx

xx

xx

xx

Alt katta oturmuş gazete okumaktayım. Havalandırma kapısı kapanmalı bir saat olmas gerekirdi. Ümit'in sesi geliyor, bana sesleniyor. "Evet" diyorum. "... Semra için bir türkü de senden bekliyoruz " diyor. Hic itiraz etmeden "tabii" diyorum.

"Kantinasınlar kantinasınlar

Bizi öldükten sonra

(...)

"

Bitiriyorum türküyü ama aklıma mektuplarab. Evet, amirlerin, amirliklerin ardından mektupları yarıdan okunmalı yım. Sesince aktırılıyor işleri. Heranın kalıcılığı yıtın türkülerin arasında Semra'nın mektuplarını zamanın üstüne yapıyorum. Biliyorum mektuplar dolu-dolu. Çünkü Semra her şeyiyle dolu-dolu yazıyor. Ve o coşkuyla yazıyor. Yazanlar o denli bereket ki kâğıdında, herşeyiyle diranizim zafetine kilitlenmiş durumda. Yalın, kusursuz.

Bu halde oluyorum mektuba ;

"Nasıl olduğumu tahmin edersin. Coşkuyla, mutluluğu şu ve hayranımı! Hala duruyordun mı diye soran, durulmuş yor insan. Durulmak ya da sakinleşmek! Böyle mutluluklar daha da camladırıyor insanı... "

"Şu son dönemde o kadar çok şehit verdik ki de ha da vürceğiz. Sonrası daha zorlu olacak. Mürer-yürer ölü yorsak simali, biner-biner öleceğiz. Öldükçe büyüyeceğiz davası birlikte. Her şehidimizin acısı da, bize biraktığı

değerler de çok büyük. Öyle mi? Zaten bu, hatta şehit
kurtuluşun sadece ismini biliyoruz. Acımız büyük oluyor ama
böyle büyüyeceğiz ve sonrasının gelişimi de bu. Bunları ne
den anlatıyorum, çünkü bunları düşünüyorum. Daha yavaşlı
zaman sürecin önemini geleceğe bırakacakları... Ne ka
dar şanslıyız değil mi? »

"Şehitlerimizi yasatmak... Ne düşünüyorum biliyor muy
sun. Benden sonrakilere çok daha şanslı olacak. Bizler de çok
şanslıyız gerçekten. Çünkü düşünüyorum gelecek yoldasınız,
yepyeni bir insanınız ve 4-5 ayda şehitlerimizin mirasını
kucaklayıp kahrından çıkıyor. Yani şehitlerimizin bıraktıkları ö
zelle özükle taşıyor. Ve büyüyor. Karışık mı anlattım. Bil
miyorum. Ama anlattığımdır. Çünkü kuzaklarda Şehit abla
nın da, Şehitinin, Madeninin, Çanının, Hülpa Abının, Hüdayin
mirası da olacak. Ve çok daha ileri bir noktadan başlaya
caklar, çok daha güçlü başlayacaklar mücadeleye. Çok çok
ileride mücadele eden insanlarımızı düşünüyorum. Benden son
rakileri... ve gülmüyorum...

Hülpa Abı örneğin. Onun gibi nesepiz şükreye gidi
yoruz. Öyle öyle ve örneği... ve onu hissediyorum içimde.
Bu bana büyük bir olur veriyor. Onun jölüyle bakıyorum,
duyuyorum. Tanıyorum onu da. Ve bana verdiği güçte bu. Tu
turur böylelikle elimden. Ve her adımda onlara yaklaşıma
nın coşkusu anlatılmıyor.

Eğer Dağları benim hep yüreğimi şükürdürdür.
Şehit töreninde pek çok kahrından vardı yarınlarında
ama Etkilerinde bir köşede ant içiyorlardı. Onların yeri

baska birak. Utandim zaybezi her yerde degil mi?"

Evet demen zaybezi. Ama oar bizden daha sans
liydim. Herseyi en onak dolu - dolu yasadim. Yuruginin bir
yanini burasida. Iscilerin arasinda, bir yanini da Anadolularda
direnisin seplamelerdi. Bu halde muhtaplarda dolasmaya da
yaram kalıyorum;

"Anadolularda direnisi cikariz kusatilacak. Hepsini ayri
bir devlet, hepsi seyyalar dolusu yazacak anlatilacak yazgimiz
kalkintimlular. Hangi birinden besleniyim zaybezi. Onlar
da doluyum demek. Hepsini demek parlamak istiyim. Boyle
dulerken bir taraftan da gubuluyum, savas bu. Mademizi
tutaramizi surugimizi yaparamizi ya da parlamamizi bekleye
cek degil ya. Yaratip, ozretip hiza buyupor iste insan yu
rezi kuyru dyle buyuk ki, hepsini tasiror."

Tasir demen tasir. Olanin utandiracak boyle yu
reklar, buyesine buyuk iradeler olukaci bide, demen bile
utanir sizden. Cunku insana ait butun erakatlari kirktilidi
gi, yek acilimaya calisiligi bir dunyada erakatin buyugunu
kay yuhachlerde dalgalaniliran tuhannuz kayraktan beslenir
sirtiz. O kayrak ki halktir. Vatanidir. Oraki cekicili bayrak
tir. Ve bizden once duserlere sansuz bagliliktir. Ama illa
ki bizden once duserlere olan ozlenadir.

"En guzel selami jendereli ablamiz. Uzun zaman
dir bekliyorduk. Biliyorduk ama yine de agir jeldi onu
uzurlamak. Duruu cok buyuktu. Abi acisi da... Ozrettikler
i, biraktiklari da dyle oldu. Anadolulardaki kadimimizin, halkimizin
degerlerinin jucuydu. Halya Ablamiz. Inancim, saygim

başlılığın adıydı (...) Halkın ben, dedi ve aklı meydana vurusa- vurusa yürüdü. İnancını saygısını silah yaptı ve kusandaki kahrımanlık, kahrımanlaşmak bu kadar kolay, sadece yeter ki inan yeter ki dur! Ailelerimizin onuru da inancı da farklı oluyor. Helal olsun ablamıza. Halkımız bu kadar güçlü bizim. İnancımızın görsün, yarımın devrimcilerde olduğunu bilmeyen görsün. Hepimizin, tüm halkımızın onuru, gururu oldu. (...) Hâliya Abla halkımız böyle sonsuz bir güçüz biz. "

Bilenele, bilmeyen de, dost da, düşmanın da görsün demir. Masanın böylelikle sahip uğrunda böylelikle öksitler, her biri böylelikle dolu-ablu yapıyor en küçük güçlükler den mutluluk dayancıları hehhe tanıdı. Tarihin nasıl yarıldığını, o tarih için kimlerin bedel ödediğini, özür ve adaletli bir gelecek için en yığıllarımızın güle güle ölüme gittiklerini gördü, bildi halkımız. Ne dersin demir acıba var mıdır bizim gibi böylelikle çağın hoyrundayken dahi yarım devrimci koruyucular, sonsuz bir inanca taşı yapılar.

"Tarih böyle yaratılıyor, gelecek böyle çiziliyor. Şimdi Hâliya Ablamızla karşılıklı hatıra yapmak vardı. Sonra da ondan Erzincanlı dinlemek ve anlatılacak pek çok şeyi... Özlüprüm onu! Anna kavuşacağım ona, biliyorum."

Bak şimdi ne gördüm demir. Ailen üzerine hangi bir pot kurmuştu da nasıl da uzunca yazıp "yok böyle de zil" demiştin hatırladın mı? Şimdi inidir dönüp-dönüp eni satırlarını okuyorum.

"Aile konusunda gelince yanlıyorsun abi. Bu konuda tam bellik yapmadım hic. Öncekiyle kıyasladığımda, yanlış davranmadığımda oldu, yanlış yaptıklarım oldu. Ama tembellek değildi hic biri. Benim için jürecikler önemli. Benim için bu konuda jüreciklerden çok önemliymiş belki de. Benim yetistirdiğim küll tür davranışlardan çok uzak. Doğru olmadı olanda, davranışları hic tanımayan, bilmeyen, Türkiye jüreciklerini TRT den öğrenebilirdik ama halkımızın olumlu değerlerimiz pek çok zıllığını de barındıran bir aileden geliyorum. Sadece ailemin değil büyüdüğüm çevremizin de davranışları tanımasını, satiplenmesini çok istiyorum. Çünkü tanımayanlar, bilmeyenler ve bu yüzden çok zorlanıyor. Anla gelmeyecek, değerli olduklar, kurgular dolanıp duruyor mekalehette. O yüzden ailem de zorlanıyor. Maddette satististiklerden daha çok okuma çevremizle vs- de satılıyor ve yanlış kalıyorlar. O yüzden zor oluyor. Ama benim için de kolay olmalı. Zaten böyle tanımayan şu halk bizi - Öirebir yakınımla çevresinde jürecik olarak düşünmenin anlamıyor. Ailem de kendi çevresinde ilk olmanın önemini yansıyor.."

Sicilde bakıyorum sebebi olmuş. Kararın üzeri sa gittikçe mektuplar ve beyanlar uzulduyor. 1978 Kütahya - Döneriğe - Çankaya'da başlayan bu yansıma 6. Öüm Örcü Ekibi sa vancısı olarak 28 Temmuz 2001'de kusanıldığı alın bandını, 30 Temmuz 2002 tarihinde kayna yoldaslarına davrettiğinde jürecikler son bulmuş jürcik miydi? Dolanıp duruyor onlardan düşünce, öfke, acı, hüzün birbirine karışmış durumlarda.

Aynı saatlerde uzak bir ülkede genç bir adam merdivenin başına oturmuş gün boyu tuttuğu gazetemini sessizce okumaktadır. "Karamatgün" öfkesi ile düşünmektedir. Kâh kâhlik sokaklanmaktadır, kâh Demingazi yolunda yürümektedirler.

Uzak bir diyarda başka bir mağazaya hoşgörüyle işe çıkart ortası karamız, Malumla başlayan Kaşga arkaolup lığı ve her anı dolu dolu geçen 1,5 yılın anıları için de dolmaktadır.

Kültürde de acağı yüreğinden taşmış yarıca bir ana ağlamakta, elinde demirinin vasiyeti karamızı başör tüşü ile kızı bendini bırakmak için acağına yürümektedir toprak yolda...

Bursada gazetede haberi duyan genç bir kız "Neşre kütatıyallıyın" demektedir.

Öfke - aca dolmaktadır diyar - diyar.

Biriktire - biriktire geleceğe doğru, o büyük güne doğru...